

[Finansministeren]

for den nuværende ordning. Under tjenestemandshandlingerne blev der først stillet forslag om 75 pct.s automatik, og jeg har indtryk af, at dette forslag er gået igen ved de fleste forhandlingsborde. Senere har tjenestemandorganisationerne så stillet forslag om en forbedring op til 80 pct.s automatik. Men først på sløtspladsen i går eftermiddags kom FTF med et krav om 100 pct.s taktregulering. Det må egentlig være lidt ubehageligt for de organisationer, der er medlemmer af FTF, og som har forhandlet indtil nu på et andet grundlag.

Jeg vil om en 100 pct.s taktregulering sige, at den er ikke rimelig, for det vil, som også hr. Ellemann-Jensen var inde på, være nødvendigt, at der er en rest, at der er en forhandlingsdel, om man vil. Ellers ville vi få en ganske uønskelig fastlåsning af lønstrukturen i den offentlige sektor, ligesom regeringen ville blive afskåret fra at afveje, om det nu ville være rimeligt, at udviklingen forløber helt parallel på det private område og i den offentlige sektor. Jeg tror, hr. Poul Schlüters forslag hviler på en forudsætning om, at lønudviklingen på det private arbejdsmarked er helt parallel for alle grupper på det private arbejdsmarked. Men det er jo helt forkert. Der finder stadige og store forskydninger sted på det private arbejdsmarked, og jeg kan forsikre hr. Poul Schlüter om, at vi ville få nogle af hr. Poul Schlüters gode venner på nakken, hvis vi i den offentlige sektor gennem fuld taktregulering afskar os fra at tilpasse lønudviklingen på det offentlige område til udviklingen på det private arbejdsmarked.

Jeg har ærlig talt svært ved at se hr. Poul Schlüters og andres forslag om en 100 pct.s taktregulering som udtryk for, at det er borgerlige stemmer, der arbejder. Derimod har jeg ikke svært ved at få øje på, at det er borgerlige stemmer, der fisker i oprørte vande omkring Holmens Kanal.

Hr. Jørgen Jensen kom med det synspunkt, at alle med en timeløn over 40 kr. i den offentlige sektor vil få en reallønsnedgang i den kommende 2 års periode. Nu ved jeg jo ikke, hvilke forudsætninger hr. Jørgen Jensen bygger denne påstand på, men jeg kan sige om det, at reallønsudviklingen i nogen grad vil være bestemt af, hvor tyngdepunktet i fordelingen af de 1/4 pct. ligger, og det kan jeg selvfølgelig ikke vide noget om

på indeværende tidspunkt. Men går vi ud fra, at disse 1/4 pct. fordeles proportionalt – hvad jeg ikke ville finde rimeligt, men lad os nu gå ud fra det – så vil alle offentligt ansatte med en timeløn på 70 kr. og derunder få en reallønsfremgang. Jeg skal tilføje, at det er mere end 90 pct. af de offentligt ansatte, der befinder sig på 70 kr. og derunder.

Påstande fra hr. Kurt Hansen og andre om, at det er de lavelønnede offentligt ansatte, der har fået de mindste lønstigninger og det største efterslæb, er jo, som alle ved, så urigtige, som de overhovedet kan være. Det forholder sig naturligvis lige omvendt. Der har aldrig tidligere været ført en så solidarisk lønpolitik som den, der har været ført i de sidste 4 år. Jeg kan sige, at de lavestlønnede offentligt ansatte – det er de ikke-faglærte arbejdere – har i perioden fra 1975 til den 1. oktober 1978 haft en lønstigning på 30–35 pct., mens tjenestemænd omkring gennemsnittet har haft en lønfremgang på omkring 25 pct., og for de højestlønnede var lønfremgangen 10–15 pct. Der er således en meget betydelig lavtlønsprofil i lønudviklingen i de senere år.

Hr. Bollmann spurgte til betydningen af ferieforlængelsen for lærere med et pligtigt ugentligt timetal. Jeg kan sige om det, at lærernes arbejdstidsordning er fastsat ud fra den forudsætning, at deres samlede arbejdsbyrde i løbet af et år skal være den samme som for tjenestemænd, der har 40 timers arbejdsuge og 4 ugers ferie, og derfor er det min opfattelse, at den afkørtning i årsnormen med 40 arbejdstimer, som ferieforlængelsen indebærer for sidstnævnte gruppe, også må have gyldighed for lærerne. Hvordan denne nedsættelse i årsnormen skal gennemføres på lærerområdet, har jeg ikke mulighed for at sige noget om i dag, for der knytter sig en række problemer til dette spørgsmål, som må drøftes med de implicerede parter.

Hr. Bollmann efterlyste også mit syn på lønningrådets delte indstilling på mødet den 21. marts. Jeg vil ganske kort sige om det, at der er tale om opfyldelsen af en høringsforskrift, og da lønningrådet alene giver vejledende udtalelser til finansministeriet, kan der ikke rejses noget spørgsmål om udtalelsens gyldighed.

Jeg skal ikke gå ind i en kommentar til hr. Wilhjelm's analyse af finansministeriets svar til politisk-økonomisk udvalg. Det kan vi vel